

кжсо врѣме да поправи положението си. Но за тая цѣль той напусналъ Цариградъ и отишелъ въ Одеса. Подкрѣпенъ отъ тамошни видни българи, Увалиевъ се заловилъ за замледѣлие въ Бесарабия и постепенно успѣва благополучно да подобри своето материално положение до такава степенъ, че не само изплаща дълговетѣ си въ Цариградъ, дѣто самъ нарочно ходилъ за тая цѣль, но и да достигне до едно рѣдко, завидно положение на милионеръ.

Увлѣченъ отъ общия националенъ идеалъ, Увалиевъ естествено не можеше да се не интересува отъ народнитѣ работи, особно, като се видѣ наново обезпеченъ материално, той започна да отпуска още по-щедри пожертвования за общополезни, народни работи. Тѣй, той съ готовностъ и „сърдечна топлина“ се е отнесалъ къмъ поканата на учрѣдителя на „Българското Книжовно Дружество“ — В. Д. Стояновъ, който отишелъ при него въ именията му въ Кишеневъ да го помоли да подкрѣпи материално спомнатото дружество. Естествено е, че Увалиевъ се е стремѣлъ да се постави въ услуга на отечеството си и съ своитѣ интелектуални способности, като си дава мнѣнието по проектоустава на „Бълг. Кн. Дружество“ и изобщо по цѣлитѣ, които то трѣбва да прѣслѣдва. Той високо е цѣнилъ народополезнитѣ и културни работи и ги е подкрѣпѣлъ отъ сърдце и чувство.

Увалиевъ се бѣ установилъ въ Бесарабия, въ с. Казанещи, околия на гр. Оргѣевъ. Още наскоро слѣдъ идването си въ Русия, той бѣ станалъ редовенъ членъ на „Бълг. настоятелство“ въ Одеса, въ което настоятелство работи и до самата си смъртъ. До освобождението на България Увалиевъ даде значителни суми за народополезни цѣли, споредъ възникналитѣ нужди, особно по черковната борба и подържане на списанията и вѣстниците: в. „Македония“, „Право“, „Напрѣдъкъ“, сп. „Читалище“ на българската черк. община въ Цариградъ; по издържката